

Nepořádníček zůstane před Aničkou a Honzíkem stát a zeširoka se usmívá. „Jmenuju se Nepořádníček. Ale mám ještě jedno velké tajemství. Jenže to vám prozradím až později.“

Anička a Honzík špunta s heboučkým kožíškem a legrační střípatou hlavou udiveně sledují. Právě se ho chtěli zeptat na jeho tajemství, když je Nepořádníček předběhne: „Budeme hrát hru na pustošení? Je to moje nejoblíbenější hra!“

Ještě větší nepořádek než teď? Ne. Honzík zavrtí hlavou.

„Pustošit je zábava, holali holala,“ volá Nepořádníček a dál pokračuje šeptem: „Když vám potom prozradím svoje tajemství, budete hrát se mnou?“

Anička a Honzík se na sebe podívají. Tajemství mají ze všeho na světě nejraději. Ano, přidají se, jenže jak ...

To už ale řadí v pokoji jako vichřice. Vysypávají krabice s legem na podlahu, stavějí věže z kostek a hned je zase bourají. K tomu na sebe divoce pokřikují a hlasitě zpívají.

„Pustošit je zábava, holali holala,“ bubnuje si do rytmu Nepořádníček na své kulaté břicho.

